

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 2838/2020
16.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Божицара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милош Петровић, адвокат из ..., против туженог А.Д. „Електромрежа Србије“ Београд, кога заступа пуномоћник Игор Исаиловић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4630/19 од 12.12.2019. године, у седници одржаној 16.09.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4630/19 од 12.12.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4630/19 од 12.12.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 3051/17 од 26.07.2018. године, ставом првим изреке, утврђено је право постојања стварне службености надземних електроенергетских водова далековода на парцели тужиље к.п. .../..., површине 56,16 ари по ЛН ... КО ..., као послужном добру у корист туженог као власника повласног добра енергетског објекта далековода 400 кв Ниш-македонска граница у мерама и границама ближе описаном као у том ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде за установљену стварну службеност исплати износ од 101.810,00 динара, са законском затезном каматом почев од 11.09.2017. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 70.736,00 динара, у року од 8 дана од пријема пресуде, а након протекла овог рока са законском затезном каматом до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 4630/19 од 12.12.2019. године, одбијена је жалба туженог и првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права на основу члана 403. и 404. ЗПП.

Тужила је поднела одговор на ревизију.

Према члану 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 и 87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је обавезивање туженог на исплату тужилу накнаде због конституисаног права законске стварне службености провођењем преко парцеле тужиле надземних електроенергетских водова далековода у корист туженог. Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за примену овог правног института, јер у конкретном случају не постоји потреба за новим тумачењем права, нити за уједначавањем судске праксе, будући да правно схватање изражено у нижестепеним одлукама по питању правне природе накнаде због проласка надземних електроенергетских водова и одређивања њене висине не одступа од правног става усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 23.01.2017. године. Наводима ревизије истиче се погрешно тумачење појединих одредаба закона, што не представља разлог за примену члана 404. ЗПП, о изузетној дозвољености ревизије.

Имајући у виду наведено, као и да тужени у ревизији не указују на другачије одлуке другостепених судова или Врховног касационог суда, то нису испуњени услови да се ревизија тужених сматра посебном, у смислу члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари, поднета је 11.09.2017. године, а поднеском од 26.07.2018. године тужба је преиначена повећањем захтева на износ од 101.810,00 динара.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази 3.000 евра, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање које очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра на дан преиначења тужбе, ради се о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, па је и ревизија туженог недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић